

Arrest

nr. 350 035 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DRAKULIC
Generaal Lemanstraat 55 / 5
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DRAKULIC.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 juni 2025 toe op het Belgische grondgebied en diende op 26 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 november 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 9 december 2025 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, geboren in het dorp Qala-e-Shahi, district Darai Nur te provincie Nangarhar. In het jaar 2015 verhuisde u samen met uw ouders, uw broer en uw zus

naar de stad Jalalabad alwaar u tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. Uw vader verdween kort na de machtsovername, uw moeder woont bij een maternale oom te Afghanistan, uw broer verdween te Iran en uw zus woont momenteel te België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U verklaart dat uw vader sinds 2002 in verschillende afdelingen van de Afghaanse Lokale Politie (ALP) werkte. De laatste jaren van zijn carrière werkte uw vader als commandant. Omwille van zijn werk werden zowel uw vader als uw familie door de taliban bedreigd. Na een mislukte bomaanslag op uw vader bij u thuis werd uw vader getransfereerd en verhuisde u met uw gezin naar de stad Jalalabad. Uw vader bleef evenwel geïsoleerd en bedreigd door de taliban. Nadat uw vader een brief kreeg van de intelligentiedienst besliste hij om u als zijn persoonlijk medewerker aan te stellen. Uw broer voerde deze job al enige jaren uit. Zowel uw vader, uw broer als uzelf bleven tot de machtsovername aan de slag.

Na de machtsovername schuilde u samen met uw broer nog een viertal maanden op het platteland alvorens Afghanistan op de derde dag van de eerste maand van het jaar 2022 te verlaten. U reisde vervolgens via Iran en Turkije richting Europa. Te België diende u op 26 juni 2025 een verzoek tot internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u kopieën neer van uw taskara, van identiteitsdocumenten van uw vader, van de verblijfsvergunning van uw zus te België, van werkdocumenten van u en uw vader, van brieven rond uw aanstelling, van diverse foto's en van een postenveloppe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud d.d. 28 oktober 2025 gaf u te kennen dat u geheugenproblemen hebt nadat u te Turkije werd geslagen, dat uw handen gewond waren en dat u nierproblemen hebt (CGVS, pg. 3). Daargelaten u deze beweringen geenszins middels enig medisch attest wist te staven, u voorafgaand verklaarde dat u klaar was om het interview te doen (CGVS, *ibid.*) en u niet de indruk had dat uw beweerd medische problemen het interview zouden kunnen belemmeren (CGVS, *ibid.*) werden u, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, toch steunmaatregelen verleend in de kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u geïnformeerd dat u alle tijd kon nemen die nodig was om een antwoord op de vragen te formuleren (CGVS, *ibid.*) en werden u gedurende het gehoor twee ruime pauzes gegund (CGVS, pg. 12, 19). Uit het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat het onderhoud op een normale, rustige en vlotte wijze is verlopen, dat er geen noemenswaardige problemen of spanningen worden afgeleid, alsook dat u de inhoud van de u gestelde vragen begreep en hierop concrete antwoorden kon formuleren.

Afsluitend gaf u aan dat u alle vragen en de tolk begrepen had (CGVS, pg. 24) en werden geen opmerkingen geformuleerd op de notities van het gehoor waardoor u zich akkoord verklaart met de inhoud ervan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst slaagde u er niet in om uw beweerd identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Bij uw gehoor d.d. 28 oktober 2025 legde u immers enkel een kopie van een taskara neer (CGVS, pg. 7). Gevraagd naar uw originele taskara beweerde u dat deze naar u werd opgestuurd maar nog niet aangekomen is (CGVS, *ibid.*). Op vandaag ontbreekt het evenwel nog steeds aan enig officieel identiteitsdocument. Gezien kopieën onderhavig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk kon het CGVS de authenticiteit ervan bijgevolg niet nagaan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 (beschikbaar op COI Focus Afghanistan. Corruptie en documentenfraude.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Bovenstaande argumenten gelden eveneens voor de kopieën van de identiteitsdocumenten van uw beweerd familieleden. Daar u er niet in slaagt uw eigen identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, kunt u de beweerd familieband met de personen vermeld op de andere kopieën niet hardmaken.

Verder kunnen ernstige vragen gesteld worden rond uw vertrek uit Afghanistan en uw reistijd. Zo verliet u Afghanistan reeds op 3 januari 2022 (CGVS, pg. 10), reisde u vervolgens via Iran en Turkije, alwaar u respectievelijk ongeveer twee-en-een-half jaar en twee-en-een-halve maand verbleef richting Europa

(verklaring DVZ, punt 33), doorkruiste u vervolgens verschillende Europese landen zonder er bescherming aan te vragen om pas te België op 26 juni 2025 een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Deze vaststelling getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de Afghaanse Lokale Politie (ALP) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U beweert dat uw vader diverse functies binnen de toenmalige ALP bekleedde en op vandaag vermist is.

Echter, vooreerst slaagt u er geenszins in om de identiteit van en de familieband met uw vermeende vader hard te maken. U legt immers enkel kopieën van identiteitsdocumenten neer, in concreto een papieren en elektronische taskara. Zoals eerder aangehaald (cf. supra) kan de authenticiteit hiervan onmogelijk worden nagegaan.

U weet voormelde appreciatie niet te wijzigen middels uw verklaringen over de drie beweerde functies die uw beweerde vader onder de toenmalige Afghaanse overheid uitgevoerd zou hebben. Over de eerste functie binnen de ALP weet u enkel dat uw vader zijn werk in het jaar 2002 aanvatte en verantwoordelijk was voor de benzine (CGVS, pg. 19) terwijl u over zijn tweede functie uitsluitend kunt vertellen dat hij operaties plande. U zag hiervan enkele documenten en hoorde hierover tevens verhalen (CGVS, *ibid.*).

Niettegenstaande u verklaart dat u, gezien u toentertijd een tijdje onder uw vader gewerkt zou hebben, beter op de hoogte bent over zijn functie als commandant (CGVS, *ibid.*) blijkt uw kennis ter zake eveneens ontoereikend.

Vooreerst slaagt u er niet in om een afdoend zicht te geven over de jobinhoud van uw vader als commandant. Op de open vraag om alles over het werk van uw vader als commandant bij de ALP te vertellen komt u niet verder dan te stellen dat zijn job de veiligheid van de regio's was, dat de lokale politie voor de veiligheid in de regio's werkte en dat uw vader patrouilleerde en controleposten controleerde (CGVS, pg. 17). Op de volgende vraag wat zijn specifieke job was antwoordt u karig dat uw vader verantwoordelijk was voor 200 soldaten, dat hij verantwoordelijk was voor de voorraad en dat hij contact moest hebben met de mensen. Daarnaast voegt u toe dat hij zittingen met oudere mensen in het dorp bijwoonde en zorg droeg voor de benodigheden voor de soldaten (CGVS, *ibid.*). Op de vraag, tot slot, wat de hoofdtaak van uw vader was stelt u wederom dat hij hoofdverantwoordelijke was voor 200 soldaten, dat hij voor de veiligheid van het district moest zorgen en dat hij 's nachts patrouilleerde (CGVS, pg. 18).

Voorts slaagt u er niet in om enige zicht te bieden op de organisatiestructuur waarbinnen uw vader (en uzelf nota bene) werkte. Op de eerste vraag hoe de structuur eruit ziet verklaart u uiterst beperkt dat soldaten over controleposten verdeeld werden, dat uw vader a.d.h.v. de situatie koos hoeveel soldaten nodig waren in welke controleposten en dat sommige soldaten van de ene controlepost naar de andere werden gestuurd (CGVS, pg. 17). Voorts benoemt u op de vraag wie direct onder uw vader stond drie functies (CGVS, pg. 18) maar blijkt uw kennis over deze functies miniem. Zo kunt u enkel vertellen dat de bevelhebber logistiek de voorraden aan de controlepost en tijdens gevechten verzorgde en dat de bevelhebber van de walkie talkie verantwoordelijk was om mensen in te lichten (CGVS, *ibid.*). Tot slot antwoordt u niet op de vraag hoe uw vader de voorraden in de controlepost voorzag waarbij u nietszeggend verklaart dat uw vader niet de direct verantwoordelijke was maar de taken van de logistiek verantwoordelijke, waaronder het controleren van hetgeen de soldaten nodig hadden, overnam wanneer laatstgenoemde afwezig was.

Gezien u de identiteit van en de familieband met uw beweerde vader niet hard kunt maken, noch geloofwaardige verklaringen inzake zijn beweerde functies onder de toenmalige ALP aflegt, kan er geenszins enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u zich bij uw vader bij de ALP aansloot, wat ook uit uw verklaringen blijkt.

Uw redenen om u bij de Afghaanse Lokale Politie aan te sluiten zijn ten eerste ongeloofwaardig noch aannemelijk. U verklaart dat uw vader u vroeg om zich aan te sluiten nadat hij van de intelligentiedienst een brief ontving waarbij hij op de hoogte werd gesteld dat hij bedreigd werd en waarbij hij geadviseerd werd om

een betrouwbaar persoon aan te stellen (CGVS, pg. 11, 12, 13). Tegen het licht dat uw vader reeds jarenlang bedreigd werd (CGVS, pg. 8, 10, 11, 12, 13), dat hij in het district Goshta 200 personen en in het district Khewa 100 personen onder zijn leiding had (CGVS, pg. 12) is het evenwel onbevattelijk dat uw vader zijn eigenste zoon, zonder enige ervaring ter zake, voor deze taak aanstelt. Dat u in een militaire familie opgroeide – waaraan nota bene geen geloof wordt gehecht (cf. supra) – en u hierdoor wel degelijk militaire ervaring had (CGVS, pg. 13), alsook dat het voor u veiliger was om dichtbij uw vader te zijn (CGVS, pg. 13) is geen afdoende verklaring, te meer uit uw verklaringen blijkt dat hoofdzakelijk uw vader werd gevisieerd (CGVS, pg. 8, 10, 11, 12, 13) en u in zijn nabijheid net méér gevaar liep.

Verder weten uw verklaringen over uw training niet te overtuigen. Op de vraag wat u tijdens uw training leerde komt u niet verder dan te stellen dat u lessen onder mensenrechten kreeg, schietoefeningen deed en de regels van een checkpoint leerde (CGVS, pg. 13). Uw gebrek aan kennis wordt bevestigd door objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat trainingen, niettegenstaande regionale verschillen, veel meer omvatten, waaronder de behandeling van thema's als de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtstaat, gebruik van geweld, medische oefeningen, andere relevante trainingen, etc. (zie blauwe map). Wanneer daarnaast gevraagd wordt welke regels er binnen een checkpoint zijn komt u voorts niet verder dan te stellen dat u mensen niet mocht lastig vallen, dat u ze op een respectvolle manier diende te behandelen en dat u naar de ogen van mensen moest kijken om verdachte mensen te kunnen vinden (CGVS, pg. 14). Wanneer vervolgens gevraagd wordt welke regels er nog zijn blijft uw antwoord andermaal beperkt alwaar u stelt dat u alert moest zijn, goed rond u moest kijken en dat u uw controlepost nooit zonder toestemming mocht verlaten (CGVS, *ibid.*).

Bijkomend blijkt uw kennis over de opdrachten van uw team eveneens verwaarloosbaar. Op de vraag welke opdrachten uw team diende uit te voeren komt u niet verder dan te stellen dat u altijd bij uw vader moest blijven, dat uw vader controleposten moest bezoeken en dat er één controlepost heel ver gelegen was (CGVS, pg. 14). Op de volgende vraag welke opdrachten jullie uitvoerden verklaart u wederom dat u bij uw vader moest blijven, dat u wagens voor het vertrek van uw vader op bommen controleerde en dat u in de keuken moest kijken of er niets in zijn eten werd gedaan (CGVS, *ibid.*). Op de vraag welke opdrachten uzelf specifiek uitvoerde herhaalt u wederom dat u overal met uw vader op pad gingen, dat u wagens controleerde, zowel de onder- als zijkant en dat u overal mee naar controleposten ging (CGVS, *ibid.*). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wat de richtlijnen bij de controle van wagens waren antwoordt u uiterst beperkt dat u op locatie altijd in de wagens moest wachten en de wagens nooit mocht verlaten (CGVS, *ibid.*) om op de volgende vraag hieromtrent nogmaals te stellen dat u de wagen nooit mocht verlaten om wederom te herhalen dat u de wagen moest controleren, waaronder de onderkant en de banden (CGVS, pg. 15).

Niettegenstaande u beweert dat u altijd met uw vader op pad was (cf. supra) kan u tevens weinig tot niets over de chauffeurs van uw vader vertellen waarbij uw kennis niet verder gaat dan te verklaren dat het mensen van het district Goshta waren, dat ze door de overheid aan uw vader werden gegeven, dat ze chauffeurs waren die een wapen droegen en ook een soort bewakers waren (CGVS, pg. 15). U kunt verder niets persoonlijk over deze chauffeurs zeggen en verklaart bijkomend dat het arme mensen uit de regio waren die voor de overheid werkten en hun doel was om de veiligheid van de regio te verzekeren (CGVS, pg. 16).

Tot slot is uw kennis over de bekende talibanstrijders in uw regio gering. U kunt slechts één talibanstrijder benoemen, S.(...) K.(...) genaamd, die klaarblijkelijk uw vader bedreigde (CGVS, pg. 16). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wat u over deze persoon weet komt u niet verder dan te stellen dat uw vader vertelde dat hij een machtig persoon in de regio was en hij hierdoor een extra trouw persoon moest aanstellen (CGVS, *ibid.*). Op de vraag wat u nog kunt vertellen stelt u voorts dat u geen info hebt, dat uw huis in de gaten gehouden werd door S.(...) K.(...) en dat hij bevelhebber was van de militaire overheid (CGVS, *ibid.*). Ten laatste vermeldt u dat hij een groot militair verantwoordelijke was en de brief ondertekende die door de intelligentiediensten aan uw vader gerapporteerd werd (CGVS, pg. 22). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wat u nog meer kunt vertellen herhaalt u echter dat via de intelligentiedienst vernam dat hij een groot crimineel was en dat u zich tegen hem en zijn mensen diende te beschermen. Meer info kon u niet verschaffen (CGVS, *ibid.*).

Gezien u de identiteit van en de familieband met uw vermeende vader niet hard kunt maken, gezien er geen geloof gehecht kan worden dat uw vermeende vader diverse functies binnen de toenmalige Afghaanse Lokale Politie bekleedde en gezien er (bijgevolg) geen geloof gehecht kan worden aan uw eigenste functie binnen de ALP kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan enige vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien, wat uit uw verklaringen overigens blijkt.

Volledigheidshalve gaat dezelfde redenering op voor uw beweerde broer, waarvan u geen enkel identiteitsdocument noch enig document gerelateerd aan zijn werk weet neer te leggen. Dat u bijkomend beweert dat uw broer, net zoals uzelf, geen politionele ervaring had maar wel kon rijden met de wagen (CGVS, pg. 17) en dat hij eveneens door uw vader omwille van een vertrouwensband werd aangesteld (CGVS, *ibid.*) maakt het omwille van redenen die hierboven werden uiteengezet des te ongeloofwaardig.

Inzake de door u verklaarde vervolgingsfeiten wordt vastgesteld dat uw antwoord, wanneer een eerste maal expliciet naar persoonlijke vervolgingsfeiten wordt gepolst, uiterst algemeen blijft waarbij u beweert dat u geen rust had door de vijanden van de overheid, dat uw familie bedreigd en aangevallen werd en dat ze op

vandaag de macht hebben waardoor ze u zeker niet in leven zouden laten (CGVS, pg. 20). Middels deze verklaringen maakt u geen gewag van enige concrete en individuele vervolgingsfeiten.

Voorts vermeldt u een bomaanslag bij u thuis (CGVS, pg. 20, 21, 22) die u vreemd genoeg niet vermeldde tijdens uw interview d.d. 14 juli 2025 bij Dienst Vreemdelingenzaken. Aan uw verklaring als zou u deze bomaanslag niet vermeld hebben gezien u gevraagd werd uw verhaal in grote lijnen te vertellen, dat u o.m. vertelde over het werk van uw vader, dat u geen tijd had om alles te vertellen, dat u pas in België aangekomen was en dat uw hersenen kapot waren, kan omwille van de ernst van het incident absoluut geen geloof gehecht worden, te meer dit incident aan de grondslag lag van de noodgedwongen verhuus van u en uw gezin (CGVS, pg. 21) en een chauffeur van uw vader, Farwan genaamd, stierf (CGVS, pg. 21). Dat u voorts op diverse vragen omtrent dit incident geen gedegen antwoord kunt formuleren bevestigt enkel het vermoeden dat er nooit een bomaanslag plaatsvond. Zo kunt u het incident niet exact in tijd plaatsen waarbij u verwijst naar de laatste maanden van 2015 (CGVS, pg. 21) en gevraagd naar de personen die de bomaanslag opeisten blijft u uiterst oppervlakkig waarbij u vermeldt dat het tegenstanders, vijanden van de overheid waren, dat ze vroegen aan uw vader om zijn job te verlaten, dat uw vader diegene was die hen tegenhield om hun doelen te bereiken en dat ze uw vader nadien belden met de melding dat hij geluk had en dat hij de volgende keer zeker gedood zou worden (CGVS, pg. 21). Op de volgende vraag wie die mensen precies waren komt u vervolgens andermaal niet verder dan te stellen dat u deze mensen niet kent en dat u door verschillende nummers gebeld werd met de melding dat jullie o.m. huichelaars waren, slaven van de overheid en dat jullie niet levend gelaten zouden worden (CGVS, pg. 21). Ten laatste hebt u geen persoonlijke informatie over de gestorven chauffeur en vermeldt u enkel dat hij een liefdevol, rustig, respectvol en arm persoon was, de chauffeur van uw vader en dat hij als chauffeur/soldaat altijd bewapend was (CGVS, pg. 22).

Voorts verwijst u naar dreigtelefoons, die u geenszins hard kunt maken en bijgevolg een blote bewering blijven en dreigbrieven. U slaagt er evenwel enkel in om één dreigbrief in kopie te bezorgen, waaraan om voornoemde redenen (cf. supra) weinig waarde gehecht kan worden. Daarenboven zou u, volgens uw eigenste verklaringen, maar twee dreigbrieven ontvangen hebben (CGVS, pg. 22) terwijl de inhoud van de neergelegde dreigbrief impliceert dat u wel degelijk meer dan twee brieven ontving (zie groene map), dewelke uw geloofwaardigheid andermaal aantast, alsook het werkelijke bestaan van enige dreigbrief.

Tot slot verwijst u naar een huisbezoek na de machtsovername bij u thuis waarbij u en uw broer ternauwernood uit de handen van de taliban ontsnapten en waarna uw vader verdween (CGVS, pg. 23, 24). Andermaal wordt vastgesteld dat u dit incident eerder tijdens uw asielprocédure niet vermeldde, waardoor de geloofwaardigheid ervan, in combinatie met alle eerdere bevindingen, dermate wordt aangetast. Dat u wederom verwijst naar de korte tijd die u tijdens uw vorig interview genoot, is weinig serieus te noemen (CGVS, pg. 24), te meer u zelf betrokken zou geweest zijn bij dit incident en uw vader sindsdien verdwenen is.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uw overige documenten vermogen voormelde appreciatie niet te wijzigen. De verblijfsvergunning van uw vermeende zus toont hoogstens haar wettelijk statuut te België aan maar voegt niets toe aan uw eigenste asielmotieven. Eveneens kan weinig waarde gehecht worden aan de verschillende (kopieën van) documenten gerelateerd aan het werk van u en uw vader. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Voorts dient inzake alle neergelegde foto's worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's laten dan ook niet toe om uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van het asielmotief. Tot slot toont de postenveloppe louter aan dat u post vanuit Pakistan ontving.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev_en_de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEDA registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf , de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/>

sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan doen gelden en dat bij de beoordeling geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen, bijvoorbeeld met zijn bewijs van identiteit dat ondertussen daadwerkelijk is aangekomen (Verzoekschrift, bijlage 2). Verzoeker brengt de voorwaarden uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in herinnering en stelt dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus omwille van de vroegere functie van zijn vader en van hemzelf bij de ALP, wegens zijn psychische kwetsbaarheid en wegens zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan. Hij meent dat de commissaris-generaal niet alle elementen naar behoren heeft onderzocht.

Wat zijn identiteit en familiale band met zijn vader betreft, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker enkel kopieën van zijn taskara had neergelegd, terwijl verzoeker had verklaard dat de originele stukken vanuit Afghanistan onderweg waren, en dat hij hiervan ondertussen in het bezit is geraakt (Verzoekschrift, bijlage 2). Aangezien deze stukken vanuit Afghanistan moesten worden opgestuurd, heeft dit alles een tijdje geduurd. Volgens verzoeker heeft hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud ook duidelijk aangegeven, en heeft hij dus een bevredigende verklaring aangereikt voor het achterblijven van de identiteitsgegevens, maar werd hiermee geen rekening gehouden. Hierdoor werd artikel 48/6 van de vreemdelingenwet geschonden, zo stelt verzoeker.

Daarnaast meent verzoeker dat de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel wordt getrokken omdat hij niet steeds voldoende gedetailleerd kon antwoorden op bepaalde vragen, terwijl uit de desbetreffende passage uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat hem juist gevraagd werd om minder gedetailleerd te antwoorden. Wat de eerste functie van zijn vader betreft, zo vervolgt verzoeker, acht hij het logisch dat hij zich hierover geen details kan herinneren aangezien hij toen slechts twee jaar oud was. Het is volgens verzoeker slechts vanaf het ogenblik dat hijzelf voor de ALP begon te werken dat hij nader kon toelichten welke functie zijn vader precies uitoefende.

Naar aanleiding van het verwijt dat hij bepaalde feiten voor het eerst aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud, terwijl hij deze nog niet had meegedeeld tijdens het eerste interview bij de DVZ, stelt verzoeker dat het logisch is dat hij nog niet alles had vermeld tijdens het eerste gesprek omdat men hem had verteld dat hij zijn verhaal pas grondig mocht doen op het CGVS.

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet volgens verzoeker voorts rekening worden gehouden met bepaalde persoonlijke elementen. Zo wijst verzoeker erop dat hij mishandelingen heeft ervaren tijdens zijn vluchtroute en dat hij last heeft van geheugen- en slaapproblemen. Er diende rekening te worden gehouden met de traumatische gebeurtenissen (bomaanslagen op zijn woonst, vergeldingsacties, moord op een collega, de vermissing van zijn vader, traumatische gebeurtenissen tijdens de vluchtroute) die hij had meegemaakt. Verzoeker acht dit wederom strijdig met artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Wat zijn reistijd betreft, die zogenaamd niet compatibel zou zijn met een dringende nood aan internationale bescherming, stelt verzoeker dat deze redenering niet kan worden gevolgd. Verzoekers afwezigheid uit

Afghanistan gedurende 4 jaar heeft een impact op zijn vermogen om zijn gedragingen aan te passen, zo stelt hij, en het gegeven dat hij bij de ALP heeft gewerkt verhoogt eveneens het risico.

Er werd volgens verzoeker evenmin voldoende rekening gehouden met bepaalde risico-verhogende factoren, zoals zijn eigen tewerkstelling en deze van zijn vader. Verzoeker wijst er in dit verband op dat Afghanistan onder controle staat van de taliban, zoals blijkt uit de rapportage van het EUAA. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar, één van de provincies waar het meeste veiligheidsincidenten plaatsvonden en dus één van de meest onveilige regio's is. Naast zijn herkomstregio, dient ook rekening te worden gehouden met zijn tewerkstelling bij de ALP en met zijn psychische en medische problemen, zo stelt verzoeker. Omwille van zijn psychische toestand beweert verzoeker dat hij in de onmogelijkheid verkeert om bij terugkeer 'het spel te spelen' en zich te houden aan bepaalde normen in Afghanistan. Hij meent dat hij omwille van zijn mentale problemen gestigmatiseerd zal worden, hetgeen blijkt uit de EUAA-rapportage. Naar het oordeel van verzoeker geldt dit bij uitstek voor hem omdat hij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud reeds een viertal jaren buiten Afghanistan verbleef, waarvan ongeveer 2,5 jaar in Iran. Hierdoor stelt hij dat hij, in geval van terugkeer, als 'niet-Afghaans' zal worden gepercipieerd. Voorts stipt verzoeker aan dat hij sinds zijn aankomst in België concrete integratiestappen heeft gezet, zoals tewerkstelling en lessen Nederlands, die hij aantoonst middels de bijlagen bij zijn verzoekschrift. Hij beweert de Belgische cultuur en diens waarden steeds meer te hebben geïnternaliseerd.

Verzoeker meent ook een risicoprofiel te hebben omdat de taliban zijn familie reeds hebben bedreigd en zijn vader ontvoerd hebben.

Vervolgens citeert verzoeker een passage uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uit 2023 waarbij een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming werd erkend omwille van gepercipieerde verwestering en hij meent dat dezelfde redenering op zijn situatie kan worden toegepast omdat hij reeds een viertal jaar buiten Afghanistan verblijft, hier Nederlandse lessen heeft gevolgd en gewerkt heeft, waardoor hij als verwesterd kan worden gepercipieerd.

Omwille van het geheel van de aangehaalde elementen meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met het gegeven dat hij reeds in het verleden ernstige schade heeft ondergaan zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of minstens rechtstreeks bedreigd werd door de taliban, waardoor de verwerende partij dit in toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet had moeten beschouwen als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade reëel is.

Volgens verzoeker zijn ook de motieven uit de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat de precare socio-economische situatie in Afghanistan niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet zou vallen, niet deugdelijk omdat verzoeker dit nooit als dusdanig had ingeroepen. Verzoeker beriep zich op ernstige bedreigingen vanwege de taliban omwille van zijn tewerkstelling en op gerichte wijze onderworpen werd aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker verwijt de verwerende partij om zelf hypothesen te maken.

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn originele taskara, een identiteitsbewijs van zijn vader, een certificaat 'ICITAP opleiding' van zijn vader, een certificaat politie-opleidingscursus van zijn vader, een certificaat opleiding – *Focus District Development Basic Training Course* van zijn vader, een certificaat bewijs werkzaamheden Nangarhar in samenwerking met *NATO training mission* van zijn vader, de brief waarbij zijn vader als commandant van de lokale politie werd aangesteld, een identiteitsdocument van verzoekers zus, een certificaat van de politieopleiding van verzoeker, een arbeidsovereenkomst van verzoeker in België met loonfiches en een bewijs van inschrijving in de lessen Nederlands (Verzoekschrift, bijlagen 2, 3, 5, 8 en 9).

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. De commissaris-generaal heeft op 23 maart 2026 een aanvullende nota overgemaakt, waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij vertalingen voegt van eerder neergelegde documenten, een nieuw stuk waaruit blijkt dat hij professionele hulp zoekt om met zijn trauma te kunnen omgaan en documenten betreffende zijn integratie, waaronder een mailbericht van A. G. die lerares is bij het volwassenenonderwijs, die zijn verwestering aantonen (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 11, 12 en 13). Verder voegt verzoeker nog zijn originele taskara toe (Aanvullende nota verzoeker, stuk 14) en vindplaatsen van actuele landeninformatie over Afghanistan van PeaceRep, EUAA en het OHCHR waarin onder andere het conflict aan de Pakistaans-Afghaanse grens wordt besproken, het risico voor voormalige medewerkers van de ALP en het risico voor terugkeerders vanuit het Westen.

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke

procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het

afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

5.1.2. Verzoeker is een Afghaan van Pashaï-origine, die oorspronkelijk afkomstig is uit het Dara-e-Nur district, maar in 2015 verhuisde naar Jalalabad-stad, beide gelegen in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 14 juli 2025, persoonsgegevens; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 5). Verzoeker verklaarde te vrezen gedood te worden door de taliban omwille van zijn tewerkstelling sinds 2018 als veiligheidsmedewerker van zijn vader, die commandant was van de lokale politie, en de tewerkstelling van zijn broer, die reeds langer met hem samenwerkte (AD, stuk 7, Vragenlijst CGVS, 14 juli 2025). Naar aanleiding van een operatie tegen een smokkelactie van de taliban, waarna een talibanlid aan de autoriteiten werd overgedragen, kreeg verzoekers vader dreigtelefoons en dreigbrieven waarbij werd meegedeeld dat geen enkel familielid het zou overleven (*Ibid.*). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker voor het eerst dat zijn vader kort na de machtsovername verdwenen was (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 23-24). Gedurende de laatste maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan op 3 januari 2022 (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 14 juli 2025, reisroute) verschoor verzoeker zich samen met zijn broer in het Dara-e-Nur district (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 14 juli 2025).

5.1.3. Naar aanleiding van de overweging uit de bestreden beslissing dat verzoeker geen deugdelijk bewijs van zijn identiteit had voorgelegd, hetgeen als een negatieve indicatie op het vlak van zijn geloofwaardigheid wordt beschouwd, verwijst verzoeker in zijn middel naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift en de ‘originele’ taskara, die hij ter terechtzitting neerlegt (Aanvullende nota verzoeker, 26 maart 2026, bijlage 14). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij een bevredigende verklaring heeft aangereikt voor het achterblijven van deze stukken, zoals bedoeld in (oud) artikel 48/6, §1, derde lid van de vreemdelingenwet omdat deze vanuit Afghanistan dienden te worden opgestuurd.

5.1.4. De Raad stelt vast dat het niet onredelijk is van de commissaris-generaal om de algehele geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken omdat hij een aantal (actuele) identiteitsdocumenten aanbracht van zijn familieleden, maar zelf, bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, niet in het bezit bleek te zijn van enig identiteitsdocument (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, bijlage 26, 26 juni 2025). Op 14 juli 2025 legde verzoeker dan een kopie van zijn taskara neer (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 14 juli 2025, persoonsgegevens). Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud van zichzelf kon hij geen ‘originele’ taskara voorleggen. Hij gaf toen aan dat deze *“onderweg”* was (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 7). Bijna vijf maanden later voegt verzoeker dit stuk toe als bijlage bij de aanvullende nota die hij ter terechtzitting neerlegt, maar hij verduidelijkt niet wanneer of hoe hij in het bezit is geraakt van dit document. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij beweert een bevredigende verklaring te hebben aangereikt voor de laattijdige neerlegging van dit stuk. Zowel (oud) artikel 48/6, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet als artikel 9 van de Verordening 2024/1348/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening 2024/1348/EU) schrijven immers voor dat men de dienstige documenten die men in zijn bezit heeft ‘zo spoedig mogelijk’ moet overhandigen.

Vervolgens stipt de Raad stipt aan dat de neerlegging van een ‘originele’ taskara niet betekent dat verzoekers identiteit thans naar behoren zou zijn bewezen. Naar aanleiding van de neerlegging van de kopie van zijn taskara verwijst de commissaris-generaal in zijn beslissing immers naar de landeninformatie (COI

Focus Afghanistan, Corruptie- en documentfraude, 13 september 2024) waaruit blijkt dat ook 'originele' documenten uit Afghanistan vaak worden vervalst. Bovendien blijkt uit de vertaling van het document (Aanvullende nota verzoeker, 26 maart 2026, bijlage 11) dat dit op 30 april 2014, ondertussen meer dan 12 jaar geleden, zou zijn uitgegeven, toen de leeftijd van de op het document vermelde persoon op 14 jaar werd ingeschat. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat dit stuk zijn identiteit *anno* 2026 ontegensprekelijk zou aantonen.

Terloops merkt de Raad op dat het verbazing wekt dat verzoeker een kopie van de (geldige) e-taskara van zijn vader kan aanbrengen (AD, stuk 5, Documenten, identiteitsdocumenten vader), maar kennelijk niet in staat is zijn eigen e-taskara aan te leveren. Gelet op wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te ontkrachten dat zijn beweerde identiteit niet ontegensprekelijk wordt aangetoond. Ten overvloede stipt de Raad aan dat, zelfs indien de 'originele' taskara zou worden aanvaard als een (begin van) bewijs van verzoekers identiteit, dit niet impliceert dat de familieband met zijn vader bewezen kan worden geacht, c.q. de vrees voor de taliban omwille van zijn voorgehouden connecties met de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse regering als gegrond moet worden gekwalificeerd.

5.1.5. Wat de vaagheid van zijn verklaringen betreft over de tewerkstelling van zijn vader bij de voormalige Afghaanse Lokale Politie (ALP), stelt verzoeker in zijn middel dat hij ten tijde van de indiensttreding van zijn vader slechts 2 jaar oud was en daardoor geen gedetailleerde verklaringen kon afleggen. Nochtans mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker, die zijn behoefte aan internationale bescherming hoofdzakelijk koppelt aan de tewerkstelling van zijn vader voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten, zich desnoods naderhand grondig informeert over de precieze functies die zijn vader uitoefende, bij uitstek omdat deze uiteindelijk tot diens vermissing aanleiding zouden hebben gegeven.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat de verklaringen van verzoeker over de eerdere functies die zijn vader uitoefende uiterst summier zijn (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 19). Verzoeker gaf overigens toe dat hij over de eerdere functies van zijn vader, toen deze verantwoordelijk was voor de 'benzine' en toen deze als operatie-planner actief was, nagenoeg geen info had (*Ibid.*). Hij beweerde enkel info te hebben over de job van zijn vader toen hij met hem samenwerkte (*Ibid.*), dus vanaf 2018 tot aan de machtsovername (*Ibid.*, p. 5-6). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad evenwel vast dat ook de verklaringen van verzoeker over de meest recente tewerkstelling van zijn vader als commandant bijzonder oppervlakkig waren. Verzoeker trapt open deuren in met zijn verklaring dat de lokale politie moest instaan voor de veiligheid in de regio (*Ibid.*, p. 17). Verzoeker verklaarde in het algemeen dat zijn vader als commandant de leiding had over 200 mensen, dat hij voor de veiligheid en de bevoorrading moest zorgen, contacten had met de dorpsouderen, en de soldaten verdeelde over de verschillende controleposten (*Ibid.*, p. 17-18). Verzoeker slaagde er niet in om helder uit te leggen wat de specifieke taken waren van zijn vader als commandant (*Ibid.*, p. 17) en kon niet aanduiden wat zijn hoofdtaak precies was (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker herhaalde telkens zijn algemene verklaringen. Dit is opvallend omdat verzoeker verklaarde dat zijn eigen taak erin bestond om "*altijd*" bij zijn vader te blijven (*Ibid.*, p. 14), waardoor verondersteld mag worden dat hij een heel goed beeld heeft van het concrete takenpakket van zijn vader.

Verzoeker beweert in zijn middel dat hij door de *protection officer* werd aangemaand om minder gedetailleerd te zijn, terwijl hem precies vaagheid wordt verweten. De door verzoeker bedoelde passage uit het gehoorverslag heeft echter betrekking op een specifiek incident dat zich aan een *checkpoint* zou hebben afgespeeld, hetgeen hij uitvoerig belichtte (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 11-12), terwijl zijn verklaringen over de concrete werking van de lokale politie en de precieze jobinhoud van de commandant (verzoekers vader) eerder weinigzeggend waren. De documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, die betrekking hebben op de tewerkstelling van zijn vader, werden reeds eerder neergelegd (AD, stuk 5, Documenten). Er is geen reden om deze thans anders te beoordelen. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing dat "*(d)ocumenten (...) slechts bewijswaarde (hebben) indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Voorts dient inzake alle neergelegde foto's worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's laten dan ook niet toe om uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van het asielmotief.*"

Blijkens verzoekers verklaringen zou zijn vader reeds sinds 2002 voor de ALP hebben gewerkt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 10) en zou hij sinds 2011 (*Ibid.*, p. 17) of 2015 (*Ibid.*, p. 19) als commandant zijn aangesteld, eerst in het district Khewa en naderhand in het district Goshta (*ibid.*, p. 12). Sinds de aanstelling als commandant zou zijn vader volgens de verklaringen van verzoeker op verschillende manieren bedreigd zijn door "*vijanden van de overheid*" (*Ibid.*, p. 10). Volgens verzoeker vroeg de 'intelligentiedienst' dat zijn vader een vertrouweling zou aanstellen om zijn veiligheid te garanderen (*Ibid.*, p. 12-13). Het is echter weinig aannemelijk dat verzoekers vader, die 200

personen onder zijn verantwoordelijkheid had, zijn eigen zoon, die volstrekt onervaren was en geen opleiding had genoten, als veiligheidsmedewerker in dienst zou nemen in plaats van een ervaren politieagent. Bovendien vergrootte verzoekers vader, door zijn zoon te betrekken, het risico op veiligheidsincidenten voor zijn gezin, hetgeen volstrekt ongeloofwaardig is.

5.1.6. Vervolgens dient erop te worden gewezen dat de verklaringen van verzoeker over de vervolgingsfeiten weinig geloofwaardig zijn. Het is namelijk opmerkelijk dat hij de meest in het oog springende vervolgingsfeiten initieel, bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, onvermeld liet. Verzoeker verklaarde toen dat de familie dreig telefoons en dreigbrieven ontving vanwege de taliban nadat de ALP, onder leiding van zijn vader, een operatie hadden uitgevoerd tegen smokkel door de taliban naar Pakistan (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 14 juli 2025). Hij vermeldde toen geen andere vervolgingsfeiten. Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud enkele maanden later maakte verzoeker plots wel melding van andere, ernstige vervolgingsfeiten. Zo verklaarde verzoeker dat er in 2015 een bomaanslag had plaatsgevonden aan zijn woonst waardoor ramen en deuren kapot waren (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 10; p. 20-21). Daarnaast verklaarde hij dat zijn vader verdween toen hij enkele dagen na de machtsovername kort naar huis terugkeerde om spullen op te halen (*Ibid.*, p. 23-24). Het gegeven dat verzoeker aanvankelijk enkel dreig telefoons en dreigbrieven vermeldde, maar geen feiten die fysieke schade teweeg brachten, zoals een bomaanslag of een verdwijning, brengt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het gedrang.

Aangezien verzoeker bepaalde vervolgingsfeiten niet meteen vermeldde en hiervoor geen deugdelijke rechtvaardiging kan aanreiken, komt de geloofwaardigheid ervan in hoge mate op de helling te staan. Om te vergoelijken waarom hij bepaalde opmerkelijke vervolgingsfeiten voor het eerst aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud, terwijl hij deze nog niet had meegedeeld tijdens het interview bij de DVZ, stelt verzoeker dat het logisch is dat hij nog niet alles van bij aanvang had vermeld. Volgens verzoeker had men hem verteld dat hij zijn verhaal pas grondig mocht doen op het CGVS. De Raad wijst er echter op dat verzoeker het summiere karakter van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan aangrijpen om bepaalde ernstige feiten, die determinerend zijn in het kader van het asielrelaas, onvermeld te laten (*cf.* RvS 5 februari 2003, nr. 115.438).

Bovendien is de bewijswaarde van de door verzoeker aangebrachte stavingsstukken betreffende deze vervolgingsfeiten uiterst gering. Verzoeker legde een kopie neer van een dreigbrief van de taliban (AD, stuk 5, Documenten, dreigbrief taliban). Volgens de verklaringen van verzoeker zou deze dreigbrief een tweede dreigbrief betreffen en dateerde de eerste dreigbrief van toen ze nog in het district Dara-e-Nur woonden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 22). Uit de inhoud van de neergelegde dreigbrief blijkt echter dat er reeds meerdere brieven aan vooraf gingen, waaraan geen gevolg zou zijn gegeven (AD, stuk 5, Documenten, dreigbrief taliban, vertaling). Verzoeker blijkt dus zelf niet goed op de hoogte te zijn van de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn asielrelaas heeft aangebracht. De combinatie van het aanvankelijke stilzwijgen van verzoeker over bepaalde vervolgingsfeiten en de reeds aangehaalde landeninformatie betreffende de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten, betekent dat aan de voorgelegde dreigbrief geen geloof kan worden gehecht. In zoverre verzoeker vervolgens door de neerlegging van een foto tracht aannemelijk te maken dat er in 2015 een bomaanslag zou zijn gepleegd op zijn huis (*ibid.*, foto aanslag huis), merkt de Raad op dat onmogelijk kan worden nagegaan dat de afgebeelde glasscherven en een verbogen metalen afsluiting het gevolg zijn van een bomaanslag. Aangezien verzoeker slechts voor het eerst melding maakte van deze bomaanslag tijdens het persoonlijk onderhoud en thans onmogelijk kan worden nagegaan waar en in welke omstandigheden de foto werd genomen, kan aan deze bomaanslag evenmin enig geloof worden gehecht.

Aangezien de geschetste vervolgingsfeiten omwille van het geheel van wat voorafgaat ongeloofwaardig worden geacht, is de in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vervatte omkering van de bewijslast, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, *in casu* niet van toepassing.

5.1.7. Verzoeker tracht in zijn middel het weinig aannemelijke karakter van zijn verklaringen over bepaalde aspecten van zijn relaas meermaals te rechtvaardigen door te verwijzen naar zijn geheugen- en slaapproblemen, die te wijten zouden zijn aan traumatische ervaringen tijdens zijn migratietraject.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker inderdaad melding van geheugenstoornissen, nierproblemen en verwondingen aan zijn handen ingevolge slagen die hij in Turkije zou hebben gekregen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 3). De Raad stipt evenwel aan dat verzoeker nooit medische stavingsstukken heeft aangeleverd die een duidelijke diagnose of behandelingsplan bevatten, zodat niet kan worden ingeschat of en in hoeverre deze voorgehouden medische problemen zijn verklaringen hebben beïnvloed. Verzoeker ontkende overigens tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat psycho-medische problemen het verloop van het persoonlijk onderhoud zouden belemmeren (*Ibid.*), waardoor deze problemen geen verschoningsgrond uitmaken voor zijn weinig geloofwaardige verklaringen.

Als bijlage bij de aanvullende nota die ter terechtzitting wordt neergelegd, voegt verzoeker een *“Toelating psychologische consultatie”* van 9 maart 2026 van het Rode Kruis-centrum waar hij verblijft en een voorschrift voor slaappillen van 4 maart 2026 (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 12). Deze documenten bevatten geen informatie over een geheugenstoornis of medische problematiek die het afleggen van deugdelijke verklaringen zou bemoeilijken. Uit het enkele gegeven dat verzoeker slaapmedicatie kreeg voorgeschreven en een consultatie bij de psycholoog heeft aangevraagd, kunnen geen conclusies worden getrokken wat de waarachtigheid van zijn verklaringen betreft.

5.1.8. Terloops wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoeker zijn land van herkomst verliet in het vroege voorjaar van 2022, terwijl hij zijn verzoek om internationale bescherming in België slechts midden 2025 indiende. Bijgevolg verliep er bijna 3,5 jaar tussen verzoekers vertrek uit Afghanistan en de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Naar aanleiding van de vraag waarom het traject zoveel tijd in beslag nam, verklaarde verzoeker dat hij een goed leven had in Afghanistan en ongeveer 2,5 jaar in Iran verbleef om af te wachten of de situatie verbeterde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 10). Dit impliceert dat verzoeker een terugkeer overwoog naar het land dat hij thans beweert omwille van een gegronde vrees voor vervolging te zijn ontvlucht. De duur van het migratietraject is geen doorslaggevend argument om het verzoek af te wijzen, maar doet wel vragen rijzen bij het acuut karakter van de ingeroepen nood aan internationale bescherming.

5.1.9. Vervolgens gaat verzoeker in zijn middel in op het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van gepercipieerde verwestering. Hij beweert dat hij zich, omwille van het tijdsverloop sedert zijn vertrek uit Afghanistan en omwille van psychologische problemen, niet meer zal kunnen aanpassen aan een leven in Afghanistan. Tenslotte wijst hij ook op zijn integratie in België door toedoen van het volgen van de lessen Nederlands en zijn tewerkstelling (Verzoekschrift, bijlagen 8 en 9).

5.1.10. In haar aanvullende nota van 23 maart 2026 stelt de verwerende partij het volgende betreffende het risico op vervolging omwille van ‘gepercipieerde’ verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (zie ook COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen

bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het

individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

5.1.11. Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen.

5.1.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bijna 22 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en ruim 25 jaar oud was toen hij in België zijn verzoek om internationale bescherming indiende (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 14 juli 2025, persoonsgegevens). Verzoeker heeft zijn vormende jaren dus in Afghanistan doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker ongeveer één jaar in België, hetgeen bezwaarlijk als een langdurig verblijf kan worden bestempeld. Verzoeker omschrijft zichzelf als een soennitisch moslim (*ibid.*). Uit verzoekers arbeidsovereenkomst en loonfiches (Verzoekschrift, bijlage 8) blijkt dat hij uitzendarbeid verricht en uit het attest van doorverwijzing (Verzoekschrift, bijlage 9) blijkt dat hij stappen heeft gezet om Nederlandse les te volgen. Deze prille integratie-initiatieven vormen evenwel geen bewijs van gedragingen die een sterke verinnerlijking van westerse waarden impliceren die een terugkeer naar Afghanistan zouden bemoeilijken. Uit niets blijkt dat hij als 'niet-Afghaans' zal worden gepercipieerd, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een passage aan uit een arrest van de Raad uit 2023 dat betrekking had op een verzoeker om internationale bescherming die als minderjarige in België toekwam en reeds enkele jaren in België verbleef. Nog los van het gebrek aan precedentswaarde van dit arrest, kan de redenering uit dit arrest dus onmogelijk naar analogie worden toegepast, zoals verzoeker in zijn middel beweert.

5.1.13. Wanneer, zoals *in casu*, de voorgehouden vrees voor vervolging op basis van zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt geacht en verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn verblijf in het Westen, bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zowel de vervolging die hij vreest omwille van zijn voorgehouden profiel van ALP-medewerker en de tewerkstelling van zijn vader en zijn broer bij de ALP als de voorgehouden vrees omwille van 'gepercipieerde' verwestering ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker acht de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de preciaire socio-economische situatie in Afghanistan weinig deugdelijk omdat hij zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming nooit had gebaseerd op een risico op ernstige schade omwille van armoede of een preciaire socio-economische situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad treedt verzoeker op dit punt bij aangezien uit zijn verklaringen inderdaad blijkt dat hij in Afghanistan een goed leven had (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2025, p. 10) en dat hij zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beriep op de problemen met de taliban omwille van de activiteiten van de mannelijke gezinsleden voor de ALP. Deze vaststelling kan evenwel geen aanleiding geven tot een hervorming of een vernietiging van de bestreden beslissing.

5.2.5. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, bespreekt verzoeker in zijn middel de veiligheidssituatie in Nangarhar die volgens hem voor burgers nog steeds gevaarlijk is. Hij meent ook dat er onvoldoende informatie voorhanden is. In de aanvullende nota, die ter terechtzitting wordt neergelegd, worden actuele gegevens betreffende veiligheidsincidenten aangeleverd, maar hieruit blijkt dat het aanwezige geweld en de mensenrechtenschendingen hoofdzakelijk een gericht karakter vertonen en niet als willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict kunnen worden gekwalificeerd.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 23 maart 2026, waarin onder andere de meest recente landeninformatie mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

"Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative,

security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEd registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

5.2.7. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel nergens in Afghanistan sprake te zijn van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van bepaalde individuele kenmerken een hoger risico loopt op slachtofferschap van het zeer beperkt aanwezige willekeurige geweld in de provincie Nangarhar, of in Jalalabad (Behsud district) waar hij beweert sinds 2015 verbleven te hebben.

5.2.8. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk heeft gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN